

KOLARI

Pieni totisen näköinen poika istui bussin takapenkillä. Hänen ilmeensä oli tuima ja nyrkissä hänellä oli kahden euron ja 50 sentin kolikot. Ne olivat käteiset viiden euron setelistä, jonka hän oli antanut kuljettajalle bussiin noustessaan. Setelin pieni poika oli saanut mummiltaan, kun viimeksi kävi häntä tapaamassa. Mummi oli sanonut, että poika voisi ostaa itselleen karkkia seuraavan kerran, kun kävi äitinsä kanssa kaupassa. Bussi teki tiukan mutkan pikkutiellä ja lähetti pienen pojan spiderman repun lentämään bussin käytävää pitkin. Se tipahti lattialle ja pyöri pojan edessä istuvan vanhan naisen viereen. Nainen, hyvässä kunnossa ikäisekseen, nosti repun lattialta ja kurotti antaakseen sen säikähtäneelle pojalle. Nainen hymyili ystävällisesti ja ojensi repun pojalle joka tuijotti kenkiään ja mumisi, kiitos. Vanha nainen, jolla itsellään oli viisi omaa lasta ja 13 lapsenlasta kysyi, tulisiko pikkupoika hänen viereensä istumaan. Poika epäröi hetken, mutta nyökkäsi sitten ja istui sitten pumpuli hiuksisen naisen viereen edelleen kahta kolikkoa lujaa nyrkissään puristaen. Vanha nainen oli nähnyt paljon elämänsä aikana ja tiesi kokemuksesta, että nyt oli jotain vialla. Hän puheli ystävällisesti pienelle pojalle, joka hetki hetkeltä muuttui rentoutuneemmaksi. Toisella puolella käytävää, pari penkkiä pojan ja mummon edessä istui teinityttö. Hän lueskeli puhelimestaan viestiketjua, joka jatkui aina viime helmikuuhun saakka. Sydän hymiöiden ja hempeiden viestien täyttämä ruutu sai tytön hymyilemään. Hän haroi pitkiä tummia hiuksiaan ja mietti sitä, kuinka nyt neljä kuukautta myöhemmin hän ja viestien lähettelijä olivat vihdoin viettäneet aikaa yhdessä. Välimatkan takia he eivät voineet tavata, mutta nyt viimein pitkän säästämisen ja suunnittelun jälkeen tyttö oli ottanut ensin bussin, sitten junan, metron ja bussin rakkaimpansa luokse. Vaikka hän oli jo kotimatalla, nousi hento puna edelleen tytön kasvoille, kun muistot heidän viimeisestä yöstäan tulivat mieleen. Pelkääjänpaikalla, vinosti kuskin takana istui keski-ikäinen harmaa hiuksinen mies, jonka kasvot olivat kovat ja niistä näki, että hän oli nähnyt monta kylmää ja ankaraa talvea. Hän katsoi ilmeettömästi verestävillä väsyneillä silmillä ja murahteli silloin tällöin kuskille jotain, siitä että pakko töihin, vaikka kuinka pää on kipeänä. Mies kulki normaalisti autolla töihin, mutta viime viikolla hän oli tulossa töistä kotiin Alkon kautta, niin kuin joka perjantai. Ja niin kuin aina, avasi mies yhden karhutölkkin kääntyessään pois isolta tieltä. Pienillä teillä ei ikinä kulkenut poliiseja, eikä mies pahemmin välittänyt liikennesäännöistä omilla kujilla ajellessaan. Juuri sinä iltana oli naapuri talon aikuinen esikoinen tullut käymään lapsuuden kodissaan. Hän oli juuri valmistunut poliisiksi ja otti ammittinsa erittäin vakavasti. Siinä kotitiellään hän sitten pidätti väsyneen miehen tämän vaimon ja kahden lapsen seurattessa pihalta. Mies oli aiemmin saanut sakkoja sekä huomautuksia ja nyt vihdoin menetti korttinsa. Bussi ajeli hiljalleen kuoppaisilla pikkuteillä. Suurin osa matkustajista sekä kuski olivat vielä unen pöpperöisiä ja bussissa vallitsi lähes täydellinen hiljaisuus. Ratin takana istuva kuski tunsu nämä pikkutiet kuin omat kämmenensä, olihan hän niitä ajellut viimeiset 20 vuotta joka ikinen arkipäivä. Bussi, jolla hän ajoi veteli viimeisiään ja sen huomasi. Penkin täyte pursuili parista nurkasta ja jarruja piti painaa huomattavasti kovempaa kuin muissa autoissa, ”liekö jarruneste, mikä on lopussa.” Tuumaili mies itseksensä. Se varhainen aamu oli niin kuin kaikki muut, mutta vain kolmenkymmenen sekunnin päästä viiden bussissa istuvan ihmisen elämä tulisi muuttumaan. Pieni poika takapenkillä oli nukahtanut vanhan naisen syliin. -Kaksikymmentä. Tyttö heidän edessään kirjoitti huomenta viestin kullalleen. -Kymmen. Etupenkin kyllästynyt mies kaiveli vanhan tuulitakkinsa taskusta nuuskaa. -Viisi. Bussi kuski vaihtoi radio kanavaa. -Kolme. Hirvi juoksee tielle metsästä. -Kaksi. Bussikuski huomaa eläimen keskellä tietä. -Yksi. Hän väistää, mutta sekoaa

polkimissa ja kaasuttaa lähellä kasvavaan suureen mäntyyn. -Nolla. Suuri räjähdys ääni ja savu täyttivät ilman.

Aika kului kuin hidastettuna, vain pari sekuntia kestäneen ikuisuuden jälkeen kuski havahtui siihen, mitä oli tapahtunut. Hän kamppaili irti kiinni jääneestä turvavyöstä ja airbagistä saadakseen paremman kuvan muiden bussissa istuneiden olotilasta. Bussin etuosa savusi ja ainut ääni, mitä kuski pystyi kuulemaan, oli edessä istuneen miehen tuskan huudot. Yhdessä he kamppailivat ulos bussin rikkoutuneesta etuovesta. Kuski oli selvinnyt kolarista suhteellisen hyvin, mutta toinen mies makasi maassa ja valitti. Hän oli osunut penkkinsä edessä olevaan kaiteeseen ja hengitti tuskallisesti. Kuski pyysi miestä soittamaan hätänumeroon ja säntäsi takaisin savuavaan bussiin. Hänen silmiään kirveli, kun hän yritti paikantaa muut matkustajat. Hetken haahuroinnin jälkeen hänen onnistui löytää keskiosassa istunut tyttö, joka vaikutti menneen tajuttomaksi. Kuski nosti tytön käsivarsilleen ja yritti parhaansa mukaan olla osumatta penkkeihin tullessaan ulos savuavasta bussista. Hengittäminen alkoi käydä vaikeaksi ja ulos päästessään kuski haukkoi henkeään. Mies oli onnistunut pääsemään vähän matkan päähän haavoistaan huolimatta ja puhui hätäkeskuksen kanssa parhaillaan. ”He ovat täällä kahdenkymmenen minuutin päästä.” Hän ilmoitti synkkänä nähdessään veltosti roikkuvan tytön. Kuski säntäsi jälleen kerran bussiinsa ja mies jäi tarkistamaan nuoren tytön tilaa. Tyttö ei reagoinut mitenkään miehen kömpelöihin yrityksiin herättää tätä, mutta hengitti tasaisesti.

Pieni poika katseli ympärilleen hämillään. Hän oli valoisan niityn keskellä ja näki ympärillään kaikenlaisia eläimiä. Ne eivät pelänneet poikaa vaan kävelivät ja söivät rauhallisesti hänen ympärillään. Hän kuuli kutsuvan äänen takanaan ja kääntyi. Toisella puolella niittyä vanha nainen kohtasi hänen katseensa, mutta tämä ei ollut enää yhtä väsynyt ja laiha kuin ennen, vaan näytti olevan elämänsä kunnossa ja melkein loisti. ”Mitä tapahtui? Missä me olemme?” Poika ihmetteli hämillään. ”Ei hätää pikkuihin. Kaikki on hyvin! Minä olen paremmissa paikoissa ja täällä ei ole mitään murheita. Mikset liittyisi seuraani? Kävele vain tänne toiselle puolelle minun luokseni!” Nainen sanoi rauhallisesti. Poika halusi kävellä toiselle puolelle vanhan naisen seuraan. Kaikki täällä vaikutti niin rauhalliselta ja huolettomalta. Jokin kertoi pojalle, että jos hän nyt liittyisi naisen seuraan ei hän enää voisi palata perheensä luo. ”Mutta äiti ei tiedä missä olen. Karkasin suutuspaissani kotoa tänä aamuna kertomatta kenellekään. Hän on varmasti todella huolissaan!” Nainen vain hymyili ymmärtäväisesti ja sanoi, että valinta on aivan pojan oma. Bussin ulkopuolella ambulanssi ajoi kolarissa olleiden ihmisten luo vilkut ja sireenit päällä. He ottivat ensin kaikkein haavoittuneimmat hoitoonsa ja tulivat sitten kahden miehen luo. Etupenkillä istunut pudisti surullisena päätään, kun hoitajat kysyivät hänen olotilaansa. ”Miksi juuri minä kaikista matkustajista selvisin helpoimmalla? Ei täällä ole enää mitään tällaisille, kun minä. Maailma toimii niin epärealistisesti! Usko pois! Jos voisin nyt vaihtaa paikkaa jonkun muista matkustajista kanssa tekisin sen!” Hoitaja vakuutti että kaikki kyllä järjestyy ja muista matkustajista pidettiin huolta.

Iltaapäivän lehdessä:

Bussi kolaroi Salosaaren ja Sammaljoen välillä! Tänä aamuna kello kahdeksan aikaan bussi kolaroi Salosaaren ja Sammaljoen välillä hirven tultua tielle. Sankari kuski auttoi kaikki neljä matkustajaa turvaan, mutta ikävä kyllä 79 vuotias Annukka Nieminen menehtyi kolarissa. Kaksi alaikäistä olivat bussissa ja molemmat ovat vakavasti haavoittuneita. 17 vuotias tyttö sai vaarallisen kovan iskun päähänsä ja on edelleen koomassa. Seitsemän vuotias bussissa ollut poika kamppailee edelleen haavojensa kanssa, mutta on näyttänyt merkkejä parantumisesta. Sankari kuski, Mikko Kuusamo sekä 42 vuotias miespuolinen matkustaja selvisivät vähemmän vammoin kolarista ja pääsevät oletettavasti kotiin lähipäivinä. Lue heidän haastattelunsa sivulla 35.

Sairaalasängyssä makaava mies sulki sanomalehtensä. Hänen ei tarvinnut lukea haastatteluja, koska hän tiesi jo hyvin, mitä he sanoisivat. Lehtien haastattelijat olivat jonottaneet hänen luoksensa äänittäjät ja vihot valmiina. Suurin osa oli jo päässyt haastattelemaan kuskia heti, kun tämä oli puhunut poliisin ja muden viranomaisten kanssa, mutta hänen piti ensin selvitä kaikista lääkärin kokeista hengitys vaikeuksien takia. Selvisi, että mies oli saanut pieniä murtumia kylkiluihinsa, mutta ne eivät onneksi olleet puhkaisseet mitään hänen elimistään. Mies makasi sängyllään ja mietti sitä, kuinka yhtäkkiä kaikki oli muuttunut. Tämä aamu oli alkanut niin kuin kaikki muut, mutta tässä hän nyt makasi sairaalasängyllä. Hän mietti sitä, minkä takia hän oli ainut matkustaja, joka pystyi antamaan haastattelun tänä aamuna. Jos oli olemassa joku isompi voima, miksi se antoi nuorten ihmisten loukkaantua niin pahasti. Hän mietti sitä, kuinka hän oli jo tehnyt elämässään kaiken, mitä oli aikonut. Hän oli hankkinut työn, talon, vaimon ja lapset. Se oli kaikki, mitä hän olikin toivonut. Ainut, mitä hän saattoi enää kuvitella, oli nähdä lastensa varttuvan, menevän naimisiin ja saavan omia lapsia. Hän tiesi ettei ollut ikinä ollut niin hyvä isä, mutta rakasti silti lapsiaan. Ajatus siitä kuinka kaikki olisi saattanut päättyä tänään iski kuin salama. Kuinka arvaamaton ja lyhyt elämä oikeasti olikaan. Hän otti esiin puhelimensa ja soitti. Parin tuuttauksen jälkeen hänen vaimonsa vastasi. Hänen vaimonsa oli huolissaan, että jotain pahaa oli taas tapahtunut. ”Ei hätää! Minä halusin vain kuulla sinun ääntäsi.” ”Juurihan minä olin siellä pari tuntia sitten.” Vaimo totesi. ”Kyllä minä sen tiedän. Tajusin vasta nyt kuinka onnellinen olen, että olen vielä täällä ja että minulla on sinut ja lapset. Halusin vain kertoa että minä rakastan sinua.” Vaimo oli hämillään. Hän ei ollut kuullut noita sanoja miehensä suusta ainakaan viimeiseen kolmeen vuoteen. ”Minäkin rakastan sinua!”